

בזמן האינקה

פרקים ראשונים לקריאה בחינם

פרולוג

טרוחיליו, אקסטרימדורה מערב ספרד, אוגוסט 1530

החרב הונפה בסיבוב חד מעל לראשו, מבהיקה ושולחת קרני אור בהתלכדות המתכת עם קרני השמש הלוהטות. כשהוריד את ידו הייתה החרב בזו של יריבו.

המתכות הצטלצלו כשפגעו זו בזו. הם היו יריבים שווים, כמעט... שריריו הרחבים של סנטוס הבהיקו מזיעה. הם נלחמו במרץ.

קו לסתו האכזרי של סנטוס התקשח כשאדוארדו הדף אותו. הוא התגלגל על האדמה, אחז בידית ושב להזדקף, הוא קפץ במעגלים בקלילות סביב אדוארדו, כמו היה טרפו.

בתנועה חדה של ידו השמאלית, היכה בכוח בלהבו של אדוארדו, וסובב את ידו במעגל כלפי מעלה. חרבו של אדוארדו הועפה מידו ונחתה על האדמה.

אדוארדו התנשם, אגלי זיעה בצבצו על מצחו. הוא חיך אל סנטוס והם התחבקו.

"קרב טוב," אמר אדוארדו, וטפח על זרועו של סנטוס שמייד התקשתה לשריר מוצק, "בבוא היום עוד אנצח אותך."

סנטוס צחק בעליצות והתכופף, הוא הרים שתי מגבות בצבע גוף בעלות מרקם מחוספס שהיו מונחות על סלע משמאלו, והושיט אחת מהן לאדוארדו, "אני אתן לך להנות מהספק."

אדוארדו היה בן עשרים, צעיר מסנטוס בשנתיים, שערו השחור היה קלוע בצמה קטנה על עורפו, סנטוס התנשא מעליו בראש.

אדוארדו הוריד את המגבת מחזהו והסתכל בסנטוס, פניו הרצינו. "סנטוס," אמר מעביר את ידו בשערו השחור, "אני צריך לדבר איתך, זה חשוב."

"בקשר למה?" שאל סנטוס וחייך, והמשיך לנגב את חזהו במגבת.

"יש לי חדשות, בקשר לדיאז!"

עיניו של סנטוס הוארו והתקשחו ברגע. "הגיע הזמן", הפטיר.

הוא התיישב ליד אמת המים. בתנועות חזקות שהעידו על קוצר רוחו והמתח שבו היה שרוי, הצית סיגארלו. לאחר שנשף את העשן החוצה, הרים את עיניו אל אדוארדו ושאל בפנים רציניות, "טובות?"

אדוארדו היה דרוך, ככל שעברו השניות הוא הפך טרוד, הוא העביר את משקלו מרגל לרגל בעצבנות, "אני לא יודע, תשפוט בעצמך."

הוא לא ידע איך סנטוס יקבל את החדשות. דיאז היה אחיו הצעיר של סנטוס, תקוות המשפחה, ילד חכם שנועד לגדולות. והנה ביום בהיר אחד התחבר עם בשם אנריקו, פרחח מועד לפשיעה, שגרר אותו לגנוב. סנטוס רתח מזעם כששמע על כך, יומיים אחר כך אף אחד לא העז להתקרב אליו. כעת עליו לבשר לו דבר גרוע פי עשרות מונים. הבשורה הזו יכולה לשבור אותו.

אדוארדו כחכח בגרונו, ולקח צעד אחד אחורה לפני שדיבר, רק למקרה שסנטוס יאבד את עשתונותיו מהבשורה. הוא לא ידע איך יגיב כשמדובר באחיו הקטן.

"אתה יודע המשפט של דיאז אמור להתקיים בעוד כחודשיים."

"כן." ענה סנטוס ועיניו החומות הסתכלו בריכוז באדוארדו.

"עשיתי עבודת רחרוח קטנה, אתה יודע בין אנשים שאני מכיר, ומה שגיליתי לא ימצא חן בעיניך." אדוארדו שוב כחכח בגרונו, "בלשון המעטה." אדוארדו שתק.

"מה?" שאל סנטוס בחריפות, קולו קר וחותר כסכין, "דבר, אל תשאיר אותי במתח."

"העניין הוא," אמר אדוארדו והחל להסתובב במקום, הוא קטף חתיכת עלה משיח הסמוך לנהר והחל ממולל אותו באצבעותיו, "שמה שהם גנבו היה בעל ערך רציני, הרבה יותר ממה שחשבנו. התיק שהם סחבו סתם בשביל להשתעשע בגניבה קטנה ולהרוויח קצת כסף, לא היה סתם תיק, היו בו מסמכים. מסמכים השייכים למושל."

אדוארדו נשם עמוק ונאנח והסתכל בבן דודו, "תראה סנטוס העניין הסתבך," הוא היסס לפני שהמשיך בדבריו. "יש שמועה בחדרי חדרים, שהמסמכים האלו יכולים להפיל, את המושל עצמו ועוד אחרים בצמרת. פוחדים שדיאז ואנריקו שיננו את המסמכים, והם יפלטו משהו."

"אז מה שאני מנסה לומר כאן, "אדוארדו כחכח בגרונו, "זה, שהמשפט מכור."

כל אותו הזמן ישב סנטוס בשקט והקשיב אך הוא היה דרוך, כעת עיניו השחירו והוא היה נראה מסוכן "מה זאת אומרת מכור?" התיז בזעם.

אדוארדו ניסה לדבר בשקט כאילו אם יעשה זאת ימתיק את הגלולה המרה. "זאת אומרת שהמושל ידאג לכך שהם יקבלו עונש חמור, הוא יטען על זה שהם גנבו חומר השייך למדינה ותכננו זאת בכוונת תחילה. הם לא יכלאו על גניבה פשוטה, אלא יקבלו עשר שנים ויותר."

"אומרים שהמושל הוא שאפתן ואכזר, "המשיך אדוארדו, "הוא לא יבחל בשום אמצעי כדי להשיג את שלו, וכרגע סנטוס..." אדוארדו פלט החוצה את נשימתו והסתכל בדאגה הולכת וגוברת בפניו של בן דודו, "דיאז וחברו עומדים בדרכו של המושל."

סנטוס נעמד בפתאומיות, שריריו הרחבים נמתחו על חזהו, הוא זרק את הסיגרלו מידו, כאב פראי השתולל בעיניו והוא היה נראה כחיית טרף היושבת על אבק שריפה.

"עשר שנים אדוארדו?" הוא קילל בפראות, "על מה אתה מדבר לעזעזל?" שאג לעברו של אדוארדו. "זאת בטח טעות, ואתה לא הבנת נכון או משהו כזה."

אדוארדו הלך שני צעדים לאחור, הנה הגיע הרגע שממנו בדיוק חשש. "סנטוס תירגע, תקשיב לי קודם עד הסוף." עיט יצא ממקום מחבואו ונסק אל השמים התכולים, הוא חג כמה פעמים במעגלים מעליהם צורח מגביר את עצבנותו של אדוארדו.

סנטוס הרגיש כיצד המתח הצטבר בגבו, ואגרופיו נסגרו בחוזקה בלי משים. עולמו השחיר בן רגע, דיאז אחיו הקטן, החכם, גאוות המשפחה, עומד להיכנס לכלא! דיאז, שכל פרוטה שהרוויח סנטוס נתן תמורת לימודיו בבית הספר. במשך שנים היה רואה כיצד אימו מתאמצת וחוסכת מעצמה דברים רק כדי לממן את ההשכלה היקרה עבור בנה, שבבוא היום יהיה מישהו מלומד, והיו לו חיים טובים יותר מאשר איכר קשה יום. הוא יכנס לכלא לשנים, ואין שום דבר שהוא יכול לעשות.

לא, זה לא יתכן! בעיני רוחו ראה את דיאז בן השבע עשרה לבוש בבגדי אסירים, יושב בתא מזהם בכלא הספרדי ונרקב שם. חייו נגמרים ללא כל תכלית.

"עשר שנים!" הוא זעם ושרירי בלסתו רעד. הוא היה בספק אם הוא אפילו יצליח לשרוד שנה אחת. תמונות נוספות רצו בראשו, גרועות עוד יותר. ומה אם יציקו לו אסירים אחרים, פושעים, בריונים, מה אם הסוהרים יענו אותו, וגרוע מכך מה אם יחלה וימות. מראות הזוועה בראשו קרעו את נשמתו לגזרים. סנטוס הרגיש כמו חטף מהלומה בחזהו ועולמו השחיר.

מהצד אדוארדו בחן אותו, הוא צפה לבעיות. גבר כסנטוס לא ישאר אדיש לגורל האכזר שאליו נידון אחיו. ככל שעברו הרגעים אדוארדו חש איך העניין יוצא משליטה.

סנטוס הרים את עיניו אל אדוארדו, מבטו אפל כשל מלאך נקמות. "לא!" שקט הסתנן מבין שפתיו אך היה זה 'לא' עוצמתי רווי במתח מסוכן שהעיד על איפוק של חיה.

"אני לא אתן לזה לקרות, אני אחלץ אותו משם, אחטוף אותו מהכלא, אני לא אשב בחוסר מעש ואצפה כיצד אחי הקטן נכנס לכלא וגומר שם את חייו." סנטוס שמט את המגבת על האדמה ומיהר ללבוש את חולצתו.

"סנטוס תקשיב, עוד לא שמעת את הכל." אדוארדו כעת היה קופצני, מתוח, כמו חייב היה לעצור בסנטוס מללכת ולעשות שטות. הוא רצה לספר לו את התוכנית אך קיווה שיהיה נסער פחות.

האמת שלאדוארדו לא היה מושג אם סנטוס יקבל את הצעתו. הוא קיווה שכן אך אם לא מה יהיה? סנטוס ינסה לפרוץ לכלא ולהוציא משם את דיאז? זה יהיה אסון, שניהם יכנסו לכלא ואולי לעולם לא יצאו משם. אדוארדו חש בסכנה מתקרבת, וכשראה את העוצמה החייתית וההבעה הקשה שהיו נסוכים על פניו של בן דודו, ידע שיהיה חייב בכל מחיר לשדל אותו לתוכניתו.

רוח שלאחר שקיעה בהרי סיירה דה גארדה נשבה, מביאה עימה את ריח הקיץ, ואת ריח הצמחים שליד הנהר. אדוארדו הזיז את ראשו לאחור מנסה לשחרר את המתח בצווארו. "שמע ארמנו, (אח בספרדית) יש לי איזו תוכנית, אבל זה די תלוי בך."

"תוכנית?" שאל סנטוס ופיו התעקל בצניות, "בפעם האחרונה שהיתה לך תוכנית מצאתי את עצמי בבזך מול שלושה בריונים בשוק, לא תודה אני מוותר."

סנטוס העביר את ידו בשערו והסתכל באדוארדו, "אני חושב שיש לי איך להוציא משם את דיאז, קצת שוחד לא מזיק, ואם לא אז..."

"אני לא יודע אם שמעת," קטע אותו אדוארדו, הוא דיבר מהר כאילו פחד שסנטוס יקח את רגליו ויעלם משם, "פרנסיסקו פיסארו נמצא בטרבחיליו כבר כמה חודשים, בהתחלה היו רק שמועות, אבל כעת אני יודע ממקור ראשון שהוא מנהיג משלחת ליבשת אחרת לגילוי זהב ואוצרות. בחלונות הגבוהים אומרים שפרנסיסקו קיבל תואר קפיטן חנראל (גנראל) ממלך ספרד בעצמו לאחר שהציג לפניו זהב מיבשת אחרת. האונייה תצא בראשותו, כל שלושת אחיו מצטרפים אליו, חואן, גונסלו, ארנאנדו, וגם אחיו החורג מארטין דה אלקנטרה. זאת תהיה הפלגה רחוקה וארוכה, אך מי שמצטרף מובטח לו שלל נכבד ביותר."

אדוארדו שתק, הוא נתן לסנטוס כמה שניות לעכל את מה שאמר, "תמיד רצית להרחיב את האדמה שאביך הוריש לכם, תהיה לך הזדמנות לעושר מהיר."

סנטוס הסתכל באדוארדו, הצניות התגברה יותר בקולו ובפניו, "אחי הקטן בצרות כאלו ויש לך זמן לספר לי על אוצרות?"

"סנטוס, אמר אדוארדו, "זאת כבר הפעם אני לא יודע כמה שאני מבקש ממך להקשיב. אם תקשיב לי אז תבין."

כמו חוש אמר לו להישאר ולא ללכת, התיישב סנטוס והשעין את זרועותיו על ברכיו. הוא ניסה להקשיב לאדוארדו אך היה כה אפוף בהלם בשל הבשורה המרה שכרגע קיבל, מחשבותיו נדדו מבלי שישלוט בכך.

אדוארדו לא היה בטוח שהוא כלל מקשיב. "סנטוס אתה בכלל מקשיב לי?" סנטוס הרים את ראשו, בידו היה סיגארלו נוסף, הוא הצית את הסיגארלו ושאף את העשן פנימה. הוא הנהן "מקשיב, אמר ונשף את העשן מפיו.

"פרנסיסקו הורה לאחיו לאסוף עבורו אנשים, הציעו לי להצטרף, ההצטרפות שלי מותנית בזה שגם אתה תבוא."

"למה אני?" שאל סנטוס בחוסר עניין.

אדוארדו רכן קדימה והרים את חולצתו מהסלע הוא שקל את מילותיו בקפידה, משימה שהיתה קשה עבורו שכן דרך התנהלותו היתה אינטנסיבית ואף פזיזה. "הם רוצים אנשים חזקים, שיודעים להילחם, כאלו שרגילים לקבל פקודות ויוכלו לעמוד במסע ובלחץ. יש להם מועד מסויים שהם חייבים לצאת בו, וכרגע חסרים להם די הרבה אנשים.

"האמת סנטוס כבר אמרתי להם שלא תסכים, אז הם הציעו לך עסקה. אם תצטרף... עונשו של דיאז יומתק ויוחזר לקדמותו והוא יקבל משפט הוגן. אז הוא באמת יהיה כלוא לזמן נורמלי."

"מה זה נורמלי?" שאל סנטוס עיניו קרות כקרח.

"נורמלי זה מה שהוא היה מקבל מלכתחילה, בסביבות שנתיים, אולי טיפה יותר."

סנטוס שוב נעמד, "אתה מבקש ממני לעזוב לכמה זמן, שנה וחצי, שנתיים?" סנטוס היה מוצב בחיל המצב של עיר הולדתו טרוחיליו, שנה שלמה עבד קשה וקיווה להתקדם לדרגת מפקד ורק לפני חודשיים קיבל אותה, רק התחיל להכיר טוב את פקודיו.

אדוארדו ייחל שהיה בכוחו להסביר את עצמו יותר, הוא נאנח, לא היה קל לשכנע את סנטוס. אך הוא ידע שהצדקה עימו ולעולם לא יסלח לעצמו אם לא יצליח להציל את סנטוס ודיאז שהיו הלכה למעשה יותר מאחים בשבילו. "אני לא מבקש ממך סנטוס, אני מציע לך. הם מראש לא מוסרים כמה זמן המשלחת תעדר, אך אני חושב ששנתיים לפחות, אל תשכח את ההפלגה הרחוקה והחזרה."

"שנינו חושבים את אותו הדבר, המשיך אדוארדו, "הכלא זה מקום אכזרי, לא מקום לכל אחד לשרוד, במיוחד לא בחור עדין כדיאז."

פניו של סנטוס הרצינו ולרגע היה נראה לאדוארדו מבוגר מעשרים ושתיים שנותיו.

"זה לא שאני מלחיץ אותך או משהו, " אמר אדוארדו, "פשוט המשפט אמור להעריך בעוד כחודשיים. אני באמת חושב שאתה צריך להסכים להצעה, בסך הכל זה לא שאתה נוסע בחינם או משהו כזה, תקבל ערמות של זהב שיעשו אותך מספיק עשיר בשביל לחיות כאן כבעל אחוזה, ומי יודע אפילו בעל אחוזה עשיר."

"בשביל זה אתה רוצה להצטרף?" שאל סנטוס את אדוארדו, "כדי להיות בעל אחוזה עשיר?"

"כן, " ענה אדוארדו בפשטות, "אני לא רואה את עצמי עובד כאיכר כל ימי חיי, הכל יותר טוב לי מזה. אתה יודע שאף פעם לא התעניינתי בחקלאות וזה לעולם לא ימשוך אותי."

"האמת להגיד לך זה לא רק זה, גם ההרפתקה מושכת אותי. אני מרגיש חנוק כאן, כבר כמה זמן שאני על קוצים."

אדוארדו הניח את ידו על שכמו של סנטוס, "שלא תחשוב לרגע שאני רואה כאן את טובתי לפני דיאז, שלא יהיה לך ספק אם הייתי צריך לוותר על כל הזהב שבעולם להציל אותו הייתי עושה את זה."

"אני יודע, " אמר סנטוס, "לי אתה לא צריך להגיד את זה."

"אני חושב שאם תפעל בהגיון כאן, פשוט תראה שאני צודק וזאת הדרך הטובה ביותר. אתה לא באמת חושב שאתה יכול להוציא את דיאז בכוחות עצמך, אתה יודע איזה שמירה יש על הכלא. שוחד זה סיכון עצום, יכול להיות שתשלם הרבה ובסוף אפילו לא תראה אותו."

"סנטוס!" אדוארדו הסתכל בו בחדות, "זאת הצעה חד פעמית, ואתה חייב לענות עכשיו."

אדוארדו לא ידע יותר מה להגיד כדי לשכנע את סנטוס הוא פלט את האויר מריאותיו ושתק, הוא רק העז להסתכל בסנטוס מלמטה, כאילו פחד שאם יסתכל בו, סנטוס עלול לשנות את דעתו.

"מי הם שהציעו את העסקה?" שאל סנטוס קולו שקט וקטלני.

"זה לא בדיוק הם, זה יותר הוא." ענה אדוארדו והתנוודד על רגליו בעצבנות.

"ושמו?" שאל סנטוס,

אדוארדו ידע שתשובתו לא תמצא חן בעיני סנטוס, אך זה מה שהיה ברשותו להציע, אחרי שכבר שפך את כל מה שהיה לו להגיד המשך כעת ללא חשש. "זה אדם בעל כוח והשפעה, בעל קשרים נרחבים בחצרו של המושל, ליתר דיוק נאמר לי שהוא בן טיפוחיו של המושל."

"מה זאת אומרת נאמר לך?" סינן סנטוס מבין שיניו, "אתה אפילו לא יודע את שמו?"

אדוארדו נראה נבוך לרגע, אך בכל זאת המשיך, "לא, אני לא יודע!" הפעם פרימו (בן דוד בספרדית), קשריי מגיעים עד כאן. אין לי מושג מיהו, ועד כמה שניסיתי לברר לא הצלחתי."

"וחוץ מזה סנטוס זה לא צריך לשנות לך בכלל, גם אם הוא לא מוכן לחשוף את זהותו עדיין אתה מציל את חיי אחיך ומתעשר. הזכרתי כבר שתקבל הרבה זהב?" אמר אדוארדו בקול מפציר וחיך חיך מקניט.

סנטוס חשב על המשרה שחיכה לה מעל לשנה. להיות מפקד בחיל המצב של אקסטרימדורה לא היה דבר שכל אחד קיבל. רבים היו איכרים פשוטים, קשוי יום. הוא גם ידע ללא צל של ספק שברגע שהוא עוזב את המשרה הנחשקת היא נחטפת, ולא יהיה לו לאן לחזור. והיתה גם אימו שתישאר לבד אך לא היה לו כל צל של ספק מה היא תעדיף. חייו של אחיו הצעיר עמדו למולו, והוא ידע שגם אם בנס אלוהי ישרוד דיאז פיזית בכלא כל השנים, נפשו תירמס לאפר, לאף אחד לא מגיע עתיד כזה. עדיף שהוא יצא למסע עם פיסארו מסוכן וארוך ככל שיהיה.

"אדוארדו" אמר בפנים נחושות, "תגיד לאיש הקשר שלך שאבוא, אבל אני רוצה להיות בטוח שדיאז אכן יקבל משפט הוגן."

"הוא יקבל, מאה אחוז!" ענה אדוארדו בשמחה, "אל תדאג האנשים האלו לא משחקים משחקים."

סנטוס טפח על שכמו של אדוארדו, "תודה ארמנו (אח בספרדית), על הכל."

הם נפרדו וסנטוס פנה מיובל נהר הטחו אל עבר הכפר.

פרק 1

ממלכת האינקה הרי האנדים 1530

אנולה עמדה מול מקדש השמש בעיר הולדתה, קוסקו בירת ממלכת האינקה.

מקדש השמש במרכז העיר עמד גבוה ומורם מכל, צופה כבכל יום על זהרורי הבוקר, ועל ההרים בשקיעה הנוגה. היה זה המקום הקדוש ביותר לעמה ובו סגדו ל"אינטי" אל השמש. המקדש שצופה בלוחות זהב, נצץ כעת תחת החום הלוהט, הקופח.

אנולה היתה ביתו של אמארו יופאק אחד מאצילי הממלכה, נערה צעירה בת חמש עשרה מלאת חיוניות ושמחת חיים, אך כרגע עיניה הרכות היו עצובות.

הפחד שגדש אותם בימים האחרונים הפך להשלמה עם המר מכל, היום יגזר דינה. במראה היתה שונה משאר בני העם, עורה היה בהיר יותר ושערה חום בהיר ארוך ושופע. אך היו אלו עיניה שהיוו את הבעיה, והם שהבדילו אותה מכולם. העיניים היו גדולות אפילו אפשר לתארן ענקיות ומבטן הרך בעל צבע ירוק. אך יותר ובתוספת שעוד העצימה את כל העניין היה בהן בוהק, הן היו זוהרות. לאף אחד מבני עמה לא היו עיניים ירוקות מעולם, והיא נחשבה לאחרת.

היא עמדה להיכנס למקדש שם יאמר לה הכהן הגדול בטקס האם עיניה הם סימן טוב או רע.

אנולה שרכה את רגליה הארוכות בכוח אל עבר המקדש. החוקים של בני עמה היו אחידים, לפשוט העם כמו לרם ביותר. לא היו גנבים, או פושעים. כולם פחדו מהעונשים הכבדים עד כדי אכזריות. ומעל כולם היה האינקה, השליט המרומם מעם שנתפס אצל כולם כאל. שכן היה בנו של אל השמש.

מראה השונה של אנולה גרם לה להצניע את עצמה במשך כל חמש עשרה שנותיה, כעת עמדה מול המקדש ולא האמינה שהיא עומדת להיכנס למקום הקדוש ביותר אצל בני עמה, תפארתם. היא התרגשה מיפי המקום ומהמעמד אך בתוך תוכה לא רצתה להיכנס, היא רצתה לברוח ובחוסר ברירה כמצוותו של אביה צעדה פנימה.

המקדש התנוסס בתפארתו חולש על כל העיר. קירותיו המפוארים היו עשויים מאבן ממורקת להפליא, ובראשו המזבח.

אנולה נכנסה פנימה, היתה זו הפעם הראשונה והיחידה שבה אי פעם תורשה להיכנס למקום. היא בהתה בארבע קירות המקדש שעליהם היו תלויים לוחות של זהב מלמעלה ועד למטה. ומעל למזבח הראשי היתה עשויה מזהב לתפארת דמות השמש. היא היתה כה אדירת מימדים, שתפסה את כל חלקו האחורי של המקדש. מתוחה מקיר לקיר. מלבד זה לא היו כל פסלים אחרים.

השאמן עמד לפתע מולה. היא התפלאה, שכן לא הבינה מהיכן צץ. הוא היה הכהן הגדול, חוזה העתידות, המרפא והמכשף. בסמכותו היו כל המקדשים של העם וכל הכוהנים היו תחתיו, ולכן הוצב במקום המרכזי וחשוב מכולם מקדש השמש בקוסקו.

ברכיה של אנולה רעדו מהמעמד, והיא השתדלה להשפיל את עיניה. אך משהו במבטו, משך את עיניה להסתכל בו. הוא לבש גלימה מאריג משובח מעור הגואנאקואים (סוג של לאמה), הוא היה גבוה ועצמות לחייו רחבות, וענד תכשיטים רבים.

"ביתי", אמר והניח את ידו על ראשה, "את תעמדי במבחן."

אנולה הובלה על ידו וישבה על דרגש עץ קטן, הוא הניח בידה כלי קטן ובו נוזל. כשהורה לה לשתות פחדה אך צייתה ציות עיוור. היא לגמה מעט והעוותה את פניה לטעמו המר של הנוזל. היה זה משקה האיאהואסקא, סם הזיות המשפיע על מערכת העצבים המרכזית.

השאמן החל לרקוד ריקוד טקסי מורכב, כשהוא הולם בתוף קטן הקשה מקצבית. מדי פעם הרים את ידיו אל על לכיוון פסל השמש העשוי זהב, וקרא "אינטי". תנועות גופו וקולו התחננו אל הפסל, אל השמש.

אנולה גלגלה את עיניה, השאמן היה נראה לה כחיה שחורה ואימתנית. באיזה שהוא שלב הסיר את גלימתו ונשאר ערום מלבד כיסוי ארוג לחלציו ועל צווארו שרשראות עור ותכשיטים שהגיעו עד בטנו.

אנולה נשכבה על הרצפה, מכווצת את גופה בפחד. השאמן התקרב והסתכל לתוך עיניה, הוא העמיד אותה על רגליה ואחז בעפעפיה פתוחים. הוא החל לשאול אותה שאלות רבות. לבסוף התעלפה.

אנולה ישנה מעל עשרים שעות וכשהתעוררה השמש עמדה לשקוע, ראשה כאב.

היא שכבה במיטה בבית הוריה, מהחלון חדרו קרני שמש קלושות ונגעו בפניה. איבריה היו שמוטים והיא הרגישה כמו גופה מעט צף ומרחף באויר. תחושת חוסר מציאות ליוותה אותה, ואף לא זכרה כיצד ומתי הגיעה למיטתה. מאיטה אחותה הגדולה עמדה בפתח חדרן, דאגה מרצדת בעיניה.

מאיטה, מאיטנה, כך היתה קוראת אנולה לאחותה הגדולה ממנה בשנתיים. כשראתה שאנולה ערה נכנסה לחדר וחיבקה את אנולה בחוזקה. "אנולה, אחותי ניצלת, דאגתי כל כך. השאמן אמר שהעיניים שלך מבשרות טוב. התפללתי לאל השמש כדי שתינצלי, הוא שמע את תחינתי."

"ידעתי שתינצלי," היא צחקה וצבטה את אנולה בלחייה, מנהג שלא היתה מסוגלת להיגמל ממנו.

אנולה היתה עדיין אפופת הלם מכל שקרה ואפילו לא הרגישה בצביטה, כל כאב לא הורגש, עצביה היו מעומעמים. היא ליטפה בהסח הדעת את ראשה של מאיטה ושערה השחור הגולש עבר תחת ידיה. מאיטה התישבה במיטה ליד הדוחקת אותה פנימה, בגזרתה המלאה. "זוזי קצת תני לי לשבת," אמרה כשהיא צוחקת ומגחכת.

דקות עברו ומתוך קהות חושיה היה נדמה לאנולה שמאיטה הולכת ונהיית שקטה וקודרת ומבטה מאבד ריכוז. היא בהתה בחלל כל כמה שניות. מאיטה שתמיד היתה שמחה וחייכנית. שלא לקחה כלום ברצינות, שאהבה להנות ולצחוק, אפילו בתוך ערפול חושיה אנולה יכלה לראות שמשוהו מאוד לא בסדר אם מאיטה כל כך שקטה. היא לא רצתה שאחותה תתעצב כל כך ממה שקרה לה.

"מאיטנה," קראה בשם החיבה שלה, "אל תדאגי, זה נגמר, הכל עבר, הכל מאחורינו." אנולה התיישבה והסירה מעליה את השמיכה הרקומה בדוגמאות מסובכות וצבעים ססגוניים. היא ניסתה להתרכז בפניה של אחותה עד כמה שהסם נתן לה. אך מאיטה רק הסתכלה בה ולא אמרה דבר, פניה החווירות היו קפואות.

"מאיטה, זאת אני אנולה, תדברי איתי." מאיטה, נעצה את מבטה באנולה, כשוקלת מה לעשות. ידיה רעדו ושפתה התחתונה הכהה רטטה.

היא היתה שונה מאנולה בחיצוניותה עד כדי כך שלא היה ניתן לעולם לומר על השתיים שהן אחיות. שערה היה כהה, והיא היתה נמוכה מאנולה בחמישה עשר סנטימטרים. הגנים של בני האינקה בלטו על פניה. פניה היו שטוחות, עיניה רחבות צרות בקצותיהם כשל האינדיאנים ושפתיה דקות וחסרות שרטוט.

אנולה היתה לא שייכת לבני עמה שערה חום בהיר וגלי בקצותיו, עורה בהיר צהבהב ושפתיה היו מלאות ומשורטטות. אך בעיקר עיניה בלטו בצורתן גודלן וצבען הירוק שזהר. כל זה גרם לאנולה לצרות רבות במשך חייה הצעירים.

מאיטה התאמצה לעצור את בכיה מלפרוץ. "זה אבא אנולה, הוא אמר שאני מתחתנת."

"מה?" קראה אנולה פיה נותר פעור, "עם מי? מתי?"

"בקרוב אנולה, תוך חודש עליי להתחתן עם מי שאבא בחר לי. הוא... אציל, אחד ממקורביי המלוכה. אבא אומר שמאז שהקיסר הואינינה קאפאק מת הוא נאמן להואסקאר והוא האינקה השליט האמיתי."

"המצב מאוד מתוח עכשיו, מלחמה מתנהלת כבר כמה שנים. הם מפחדים שהואסקאר יפסיד והם יעשו הכל, אבל הכל כדי לנצח. האיש הזה הוא מהמחנה של אטאהואלפה. הוא מוכר סודות רבים עבור אבא ובתמורה אבא משלם לו הרבה מאוד, והוא יהיה אחד מאציליו של הואסקאר ובנוסף הוא יקבל אותי."

"אני לא רוצה להתחתן אנולה, "התייפחה, "הוא גדול ממני בעשרים שנה."

אנולה ליטפה את ראשה של אחותה, "די מאיטה זה לא כל כך נורא את בת שבע עשרה."

קולה היה מנחם, "זה אומר שהוא יהיה פחות מארבעים, זה לא ממש מבוגר, לא?"

"נכון, אבל אנולה, חשבתי תמיד שאני אבחר עם מי אני אתחתן לפחות מתוך כמה שאבא יביא."

"די מאיטה הכל יהיה בסדר, את תראי. אבא לא יבחר בשבילך סתם מישהו."

"הוא כן, הוא כבר עשה את זה!" התייפחה מאיטה עיניה היו נפוחות מאוד. "הוא עשה את העסקה בשביל הואסקאר, אותי הוא סתם מעביר, ממש מוכר."

אנולה התכווצה בתוכה, ליבה נכמר על אחותה. אבל יותר מכל כעסה על עצמה בכך ששמחה שלא היה זה גורלה.

החודש חלף מהר על אנולה ומאיטה. מאיטה התכנסה בעצמה יותר ויותר עד היום 'הגדול' שבעיניה נתפס כיום הנורא בחייה. ביום החתונה הולבשה מאיטה בבגדים מסורתיים, וקושטה בזהב. היא היתה כלה יפה אך עיניה היו העיניים העצובות שאנולה ראתה מימיה. אנולה רעדה מפחד ונמנעה להסתכל בעיניו של אביה, פן יחדור רעיון לראשו לחתנה גם. אך בדיוק כשחשבה על כך סובב את ראשו והסתכל בה במבט ארוך. היה זה עבורה מבט יודע, מצמית. אנולה התחלחלה. מעולם לא הסתדרו, תמיד היה מתח ביניהם. מעולם לא קיבל אותה בשל מראה השונה, ואפילו התבייש בה בשל כך.

אפילו התפלאה מדוע חיתן את מאיטה ולא אותה, תמיד ידעה בחוש פנימי שיומה השחור יבוא ממנו. וזה כאב לה כי היה אביה, אך היא ידעה שהוא נמצא על גבול השנאה. מה שלא ידעה היה שלא היה מחתן אותה הבת החריגה עם אציל לממלכה, את האציל הוא יעד

למאיטה ביתו האמיתית, הבכורה. לאחר דקה הוא סובב את פניו וחזר להיות עסוק וטרוד בסכסוך הפנימי שהתגלע בין שני האחים השליטים הואסקאר ואתהואלפה. ולא נתן את דעתו לביתו בת החמש עשרה.

הקיסר הואסקר שליט האינקה הגדול נכנס ברוב פאר והדר, ישוב על אפיריון, ונישא על ידי אציליו. מעמדו היה מעל מלך או קיסר רגיל שכן בני עמו ראו בו אל, הוא היה בנו של אינטי אל השמש. ולכן יראו אותו בכניעה עיוורת. כל ציווי שלו אפילו המגוחך ביותר הפך לחוק. הוא בא לצפות בטקס חתונת ביתו של אחד מאציליו. אך המלחמה בינו לבין אחיו החורג אטאהואלפה האפילה על הכל.

יועציו לא הפסיקו להתלחש עימו. המלחמה החלה ארבע שנים קודם, בזמן שאביהם של הואסקר ואתהואלפה, הואינה קאפאק מת באופן פתאומי ממחלה. הואינה קאפאק היה אינקה גדול ועשה הרבה למען עמו אך טעות אחת שעשה היתה מכרעת ותקבע את גורל כל בני האינקה לדורות. החוק מראשית הימים קבע שהשליט שלו היו נשים רבות יבחר באחותו כאישתו המרכזית, ולבנה יוריש את הממלכה. אך הואינה קאפאק שהתאהב במלכת קיטו החזקה שבמחוז הצפוני, נכנע להפצרותיה וחילק את הממלכה לפני מותו. ארבע חמישיות מהממלכה ניתנה להואסקר בנו החוקי מאישתו, שהיא בעצם אחותו, לפי חוקיהם התחתן המלך עם אחותו כאישתו הראשונה. והחמישית הנותרת ניתנה לאטאהואלפה, בנה של מלכת קיטו.

הואסקר ואתהואלפה היו אחים חורגים, אך אף אחד מהם לא הסכים להתספק בחלק מן הממלכה האדירה, שניהם שאפו לשלטון מוחלט ולתהילה שקדמה לאבותיהם. וכך פרצה ביניהם מלחמת אחים בשנת אלף חמש מאות עשרים ושבע. נאמנים בדם ובחיים היו נתינים משני המחנות להואסקאר ולאטאהואלפה, והסכסוך נמשך והביא עימו מוות, שוחד ומרגלים רבים לטובת צד זה או אחר.

כשנתן הואסקאר את אישורו בניד ראש החל הטקס. אנולה היתה קפואה וחיוורת באין בידה כל אפשרות לסייע לאחותה הגדולה. מצוקתה של מאיטה היתה בולטת. אך ספק בידיה של אנולה אם אחד מהנוכחים הרגיש בה. נוכחות הקיסר והכהן הגדול, יחד עם מלחמת האחים הגועשת בין שני הקיסרים, עמעמו כל רגש. וגם אם כן הרגישה אמם בזאת לא היה לאל ידה לעשות דבר. הטקס הסתיים, ודמעות עמדו בעיניה של אנולה הקפואה. היא הרגישה שאינה יכולה לזוז. וכשאחז הבעל ביד אחותה הרגישה קבס בגרונה, היא נזכרה במבטו היודע של אביה והתחלחלה. האם גם גורלה יהיה זהה?